

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் •

••Tuesday•, 02 •October•, 2012 04:41• - •Last Updated•

••Tuesday•, 02 •October•, 2012 04:44•

நான் ஹிராகுட்டில் வலேகைக்குச் சேர்ந்த போது சீ ஃப் என்சினியராக இருந்தது ஆர். பி வஷிஷ்ட் என்பவர். அனகேமாக எல்லோரும் பஞ்சாபிகள். சீ ஃப் என்சினியரிலிருந்து கீழ்மட்ட சஃபர்வசைர் வரலாம். எல்லோரும் அதற்கு முன் சக்கர் என்ற அணைக்கட்டில் வலேகை பார்த்தவர்கள். அது இப்போது பாகிஸ்தானின் சிந்து பிராந்தியத்தில் இருக்கிறது. அனகேர் இப்போது பாகிஸ்தானில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது, பஞ்சாப் பிரதேசங்களிலிருந்து வந்தவர்கள். வலேகையில் சேர்ந்த போது அவர்கள் நினைவுகளில் பாகிஸ்தானின் பஞ்சாப் வாழ்க்கையும் பின்னர் நடந்த கலவரங்களில் உயிர்தப்பி காலநடையாகவோ ரயில் பெட்டிகளில் அடைந்தோ ரயில் பெட்டியின் மலே உட்கார்ந்தோ வந்த ஆபத்தும் அவதியும் நிறைந்த கதகதளையச் சொன்ன ஹரிசுந்த், உத்தம சந்த் எல்லாம் எனச் சேர்ந்தவரின் வலேகை செய்கிறவர்கள். ஒரு எக்ஸிக்யூட்டிவ் என்சினியர், கவேல் கிஷன் என்பவர் தனியார். அவர் பற்றோர்கள் கட்டப் பிறந்தவர்கள் எல்லாம் கொல்லப்பட்டதைத் தன்கண்களாலேயே பார்த்தவர். அவர்கள் ஒரு புதிய வாழ்க்கையை இங்கு தொடங்கியுள்ளதைப் பார்க்கும் போது எவ்வளவு மனத்திடம், முன்பைப் போல என்று நினைப்பேன். அவர்கள் அந்த சோகத்திலேயே ஆழ்ந்து விடவில்லை.

அவர்களில் ஒருவர் நான் பதினாறு வயதினான் என்ற போதிலும் வலேகையில் "Boys service" என்று சொல்லிச் சேர்த்துக்கொள்" என்று சொல்லி என் சம்பாத்திய வாழ்க்கையின் முதல் தடவை கல்லை அகற்றியவர். அந்தப் புதிய வழிமுறை ஊர் பரேத் ரெய்யாத் ஒரு சிறுவனை அப்பிச் சேர்க்க வேண்டும் என்று என்ன முடை? அந்த இடத்தில் ஒரு பஞ்சாபிச் சிறுவனை அவர் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். மஃல்தான் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கு தஞ்சாவூர் சிறுவனிடம் கருணை தோன்றக் காரணம் என்ன? அவர் ஓய்வு பெற்று நானும் ஹிராகுட்டை விட்டு நீங்கித் தலைகீழ் வந்து மத்திய உள்துறை இலாகாவில் வலேகைக்குச் சேர்ந்து இரண்டு மூன்று வருஷம் கழித்து ஜம்முவுக்கு மாற்றலாகியிருந்தனே. ஷகே அப்துல்லாவும் மிர்ஸா அஃப்ஸல் பகே போன்ற அவருடைய கட்டாளிகளும் எதிரான கஷமீர் சதி வழக்கு நடந்து கொண்டிருந்தது ஜம்முவின ஒரு மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டில். தினம் விசாரணை நடக்கும். காலையில் 7.30 லிருந்து மதியம் 1.00 மணி வரை. கோர்ட்டுக்கு தினம் போகவேண்டும். அன்றைய விசாரணையின் குறிப்பெடுத்து அன்றே மாலையே 4.00 வாக்கில் விமானத்தில் தலைகீழ் அனுப்பவேண்டும். விசாரணை நடக்காத நாட்களில் அது கோட்டை நாட்களாக இருந்தால் ஸ்ரீ நகருக்குப் போவோம்.

ஒரு நாள் ஸ்ரீ நகர் ரெசிடென்ஸ் ரோடின் ஒரு சதுக்கத்தில் லால் சௌக் என்று பெயர்

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Tuesday•, 02 •October•, 2012 04:41• - •Last Updated•

••Tuesday•, 02 •October•, 2012 04:44•

என்று நினைவு. அங்கு ஒரு கடகைக் கும்பன் பள்ளாடும்பாரத தில் மலிக் சாப் (அதான் அந்த மூல்தானி நிர்வாக அதிகாரி,(Administrative Officer) மலிக் முரளி தர்ம ஹோதரா), தன் பெரிய குடும்பத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தார். விரைந்து நடந்து அவர் மூன்னால் நின்றனே. அவர் திகைப்பும் மலர்ந்த முகமும், "அரே. இது சாமிநாதன் இல்லையா?, நீ இங்கே எப்படி வந்தாய்? கஷ்டம் பக்க வந்தாயா, இல்லையென்றால் இங்கே வலை சயெ கிறாயா? என்று கேட்டார். நான் சொன்னேன். தில்லியிலிருந்து ஜம்முவுக்கு மாற்றலாகி வந்திருக்கிறேன். இங்கு அலுவலக சகாக்களோடு வந்தது லீ வில் பொழுது போகக்." என்று. "சந்தோஷமாக இருக்கிறாயா? "எதிர் பாராமல் சந்தித்தது எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷமாக இருக்கிறது" என்றனே. உடனே திரும்பி "இது, ஹிராகுட்டில் என்னிடம் வலை பார்த்த சாமிநாதன்" என்று எல்லோருக்கும் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அவர்களில் ஒரு இளைஞனைப் பார்த்து (அது அவர் மகனாக இருக்க வண்டும்) "உன் கலாணத்திற்கு ஒரு பகவத்கீதை புத்தகம் பரிசு வந்ததில்லையா? அது இந்த சாமிநாதன் கொடுத்தது தான்" என்றும் கட்டலாக ஒரு அறிமுகம் கொடுத்தார். கலாணத்தில் பகவத்கீதை புத்தகமாக கண் முன் நிற்கும்? அதுவா ஞாபகம் இருக்கும்? இல்லையென்று யார் கொடுத்தது என்று நினைவு இருக்குமா? அந்த பரிசைக் கட்ட நினைவு வைத்துக் கொண்டிருந்து, (அவன் ஏதோ தலையை ஆட்டினான், இருந்தாலும்) மகனுக்குச் சொன்னது மனதை நெகிழ வைத்தது இடையில் நான்கு வருடங்கள் கடந்திருக்கும். பார்ப்போம் என்ற நினைப்பே இருந்திராத ஒருவரை எதிர் பாராத இடத்தில் அவ்வளவு கனிவோடு சந்தித்து ஒரு சின்ன விஷயத்தை நினைவில் வைத்திருந்து அதை தன் மகனுக்குச் சொல்லும் கனிந்த மனதையிட மனித உறவில் வறேன் என மகிழ்ச்சி வண்டும்?

நான் சொல்ல வந்தது வறேன். ஆனால் எழுத்து வறேன் பாதகைக்குத் திரும்பிவிட்டது. நான் ஹிராகுட்டைக்கு வந்தபோது இருந்தது ஆர்.பி. வஷிஷ்ட் என்ற சீ ஒப் என சினியர் என்றனே. நான் வலையில் சேருவதற்கு இரண்டு வருடங்களாக கும்பன் பள்ளாடு ஹிராகுட் அணைக் கட்டத் திட்டம் தொடங்கப்பட்டது ஒரு சீப் என சினியர் அமர்த்தப்பட்ட போதிலும் வீடுகள் கட்டவதும், மகாநதிக் குக்குறக்கே ஒரு ரயில்/ரோடு பாலம் கட்டவதிலும் கழிந்தது. அதிலும் பாதி செலவை ஏற்றுக்கொள்ள வண்டிய ரயில் வலே அந்த பாலத்தில் ரயில் ஓட்டமுடியாது என்று நிராகரித்து செலவை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டது என்று நான் வலைக் குச் சேர்ந்த போது களே விப்பட்டனே. இதனால் ஆர்.பி.வஷிஷ்ட் குப் பதிலாக அப்போது வற்றிகரமாக முடிக் கப்பட்டிருந்த துங்கபத்ரா அணைக் கட்டின் பொறுப்பாளராக இருந்த திரும்பலை அய்யங்காரை ஹிராகுட் அணைக் கட்டக் குச் சீ ஒப் என சினியராக அனுப்பியது மத்திய அரசு. அவர் வந்ததும் வலைகள் மிக துரிதமாக நடந்தன. அவரோடு துங்கபத்ராவில் வலை பார்த்த தமிழ்த் தொழிலாளிகளும் அணைக் கட்ட வலை முடிந்ததும் இங்கு வலை தலே திரும்பலை அய்யங்காரின் பின்னால் இங்கு வந்து சேர்ந்தனர். மூன்னாலயே சொல்லி யிருக்கிறனே, அவர்களது பெரும் பான்மை காரணமாக புரலாவில் தொடங்கப்பட்ட சினிமா கொட்டகையில் ஒரு கட்டத்துக்குப் பிறகு தமிழ்ப்படங்களே திரையிடப்பட்டன. அந்தக் கொட்டகையில் தான், நான் சிவாஜி கணேசன் படங்கள் பராசகதி, பாசமலர், எதிர் பாராதது, பின், நாகேஸ்வர ராவ் நடித்த தேவதாஸ், ஸ்ரீ திரின் கலாணபரிசு எல்லாம் அவ்வப்போது வலிவந்தவாடன் ஒரு சில மாதங்களின் இடையெளியில் பார்த்தனே. பார்த்து ஜன்ம சாபல்யம் அடந்தனே என்றும் சொல்ல வண்டும்

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Tuesday•, 02 •October•, 2012 04:41• - •Last Updated•

••Tuesday•, 02 •October•, 2012 04:44•

1956-ல் அணைக்கட்டு வலைகள் மிக துரிதமாக முடிவடையத் தொடங்கின.

ஆயிரக்கணக்கில் துங்குபத் தாவிவருந்து வந்த தமிழகக் கட்டிடத் தொழிலாளிகளும் திரும்பல அய்யங்காருடன் ஹிராகுட்டைவிட்டுப் போய்விடுவார்கள்.

உள்ளூர்க்காரர்களான ஓடியாக்காரர்களுக்கு அணைக்கட்டு முடிந்தவுடன் அதை நிர்வகிக்கும் வலையில் எடுத்துக்கொள்ளப்படுவார்கள். மற்றவர்களுக்கு அங்கு வலை இராது. அந்தக் கட்டிடத்தில் தான் நானும், மிருணால் காந்தி சக்கரவர்த்தி, தவேசகாயம் எல்லாரும்

அடங்குவோம். ஆனால், ஒரு முன் ஜாக்கிரதை உணர்வோடு, வருட ஆரம்பத்திலேயே எல்லோரும் வறும் வலை தடும் முயற்சியில் இறங்கினார்கள்.

முதலில் கழன்று கொண்டது ஹிராகுட்டைக்கு வந்த புதிதில் எனக்கு ஆதரவாக இருந்து அலுவலக பாலபாடங்கள் போதித்த சில்லஸ்வாமி. அவருக்கு தில்லி மத்திய அரசாங்கத்தில், Ministry of Labour என்று நினைவூ, வலை கிடத்தும் விட்டது. அந்த சமயத்தில் தான் பிலாய் உருக்கு ஆலையும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதில் இங்கிருந்த FA & CAO அலுவலகத்தில் உள்ளவர்கள் பெரும்பாலானவர்களுக்கு வலை கிடத்தும் விட்டது என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். நானும் இங்கிருந்து அங்கு வலைக்குச் சேர்ந்த அதிகாரி ஒருவருக்கு கடிதம் எழுதினேன். எனக்கு அங்கு வலையில் சேர் உதவ முடியுமா என்று கேட்டேன்.. அவர் ஜே. ஆர். லாமகென் என்றும் தன் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த கிறித்தாவை இளைஞர். தன் stenographer-ஐ என்னுடன் பகிர்ந்து கொண்டவர். ஆனால் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. தவேசகாயம், வலை, ஆர். சம்பிரமணியம் போன்ற என் அறையில் உடன் இருந்தவர்கள் இப்போது இல்லை. எனக்கு மீண்டும் வயது இளையவனான எல். சிவராமகிருஷ்ணன், அவருக்கு அதிகாரபூர்வமாக என் வீட்டில் பாதி ஒதுக்கப்பட்டது. ஆக, இனி ஐந்து ரூபாய் வாடகை என்பது இரண்டரை ரூபாயாகக் குறையும். பின் எங்களையே அண்டி வந்து எங்களுடன் குடியிருக்கும் ஒரு இளைஞன் பெயர் மறந்து விட்டது. ஒரு காலத்தில் ஏதோ ஒரு சத்திரம் போல் நிறையப் பேர் வருவதும் போவதுமாக கலகலப்புடன் இருந்த என் வீட்டு இப்போது மிகுந்த அமைதி நிறைந்த இடமாகிவிட்டது. இதற்கெல்லாம் மேலாக, ஹிராகுட்டைக்கு வந்த 1950 லிருந்து முதலில் ஹிராகுட்டை இப்போது புரலாவிலும் இங்குள்ள தமிழர்கள்கு உணவளித்து வந்த சங்கரய்யாரும் தன் மெஸ்ஸை மீட்டிவிட்டார். அதனால் எனக்கொன்றும் அதிக பாதிப்பு இல்லை. தமிழக உணவை விட பஞ்சாபிகளின் உணவை அதிகம் விரும்பிச் சாப்பிடும் பழக்கம் தானாகவே என்னில் பதிந்து விட்டது. இதையே சொல்லக் காரணம், ஏரியில் நீர் வற்றிவிட்டால் பறவைகள் எல்லாம் வேறிடம் நோக்கிப் பறந்துவிடுவது போல, புரலாவும் ஹிராகுட்டைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் காலியாகிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து வந்தேன். ஆறு வருடங்களாக தினம் நாள் முழுதும் பழகியவர்களிடமிருந்து பிரிவது ஒரு மாதிரியான சோக உணர்வைத் தந்தது தான். அந்த இடத்தோடு எனக்கு ஒன்றும் அதிக பிடித்தம் ஏற்படவில்லை. அது ஒரு சின்ன மாகாணம். தாற் காலிகமாக அணைக்கட்டு கட்டி முடியும் வரை தான் இருக்கப்போகிறோம். ஒரு சில ஆயிரம் பேர் தான் மொத்தம் ஆனால் தினம் மிக நெருக்கமாகப் பழகியிருக்கிறோம். பெரிய நகர வாசிகள் இல்லை. ஒரு கிராமம் போல் தான். எல்லாம் சரிதான். ஆனால் பிரிய வேண்டும். பிரிந்தே ஆகவேண்டும் பிரிவு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நடந்து கொண்டே தான் இருந்தது. முதலில் தெரியாவிட்டாலும் பிரிந்தவர் உணர்வில் படும்படி அதிகமாகவே சோகம் கப்பிக்கொள்கிறது. அது எனக்கும் தானே. நானும் இங்கு எவ்வளவு காலம்

•Written by - வங்கட சாமிநாதன் •

••Tuesday•, 02 •October•, 2012 04:41• - •Last Updated•

••Tuesday•, 02 •October•, 2012 04:44•

இருக்க முடியுமா? எங்கு போவது, எங்கு வலேகைகளைக் கும் என்ற சிந்தனைகள், நடமாடும் கால வாழ்வின் யதார்த்தமாகி முன் நின்றன.

நான் வாழ்க்கையிலேயே முதல் தடவையாக தினசரிகளில் வரும் விளம்பரங்களில் கவனம் செலுத்த ஆரம்பித்தேன். முதலில் கண்ணில் பட்டது Northern Railway வளியிட்ட ஒரு விளம்பரம். இனி விளம்பரம் செய்யும் இடங்களிலிருந்து அழைப்பு வரலாம் என்ற எதிர்பார்ப்பு இருந்ததால், நீண்ட விடும்படியில் வீட்டுக்குப் போவது என்பது சாத்தியமில்லை. புதிய இடத்தில் வலேகைக் குச்சேர்ந்து ஒரு வருடமாவது ஆனபின் தான் அதைப் பற்றி சிந்திக்கத் தொடங்க வேண்டும். அது ஒரு பெரிய விஷயமில்லை தான்.

நண்பர்கள் சிலரிடம் அந்த பரபரப்பு எதையும் காணோம். சக்கரவர்த்தி, பஞ்சாட்சரம், போன்றோர் மிக அமையாகவே இருந்தனர். இன்னும் ஒரு வருஷமாவது கவலை இல்லாமல் இருக்கலாம் என்ற நினைப்பாக இருக்கும். “வலேகைகளைத் துவிட்டது என்று வதைத்துக்கொள், கிடைத்துவிடும். கிடைத்து விட்டால் உடனே போகவேண்டும். இவ்வளவு காலம் ஒரு அணை எழும்புவதைப் பார்த்துவிட்டு அதன் திறப்பு விழாவைப் பார்க்க வேண்டாமா, அதைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன் என்று வலேகைக் கு அழகைக் குமிடத்தில் சொல்ல முடியாது.” என்றார்கள். அதுவும் சரிதான். ஆனால் அதில் ஏதும் பெரிய கவர்ச்சி எனக்கு இருக்கவில்லை. வலேகைகளைக் கு போது அதைத் தவறவிடுவதில் ஏதும் அர்த்தமில்லை. காப்பாற்ற, பண உதவியை எதிர்பார்க்கும் குடும்பம் ஒன்று இருக்கிறது. அந்த நினைப்பு ஒன்று இருந்தது என்றாலும் சேர்ந்து போய் தலையில் கைவதைத்து உட்கார்ந்து விடும் நிலையிலும் இல்லை.

vswaminathan.venkat@gmail.com